

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Paraenesis De Eleemosyna

Alardus <Aemstelredamus>

[Köln], 1545

VD16 A 1250

Ob ingratitude non esse supersedendum ab erogando.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63012)

DE ELEEMOSYNA.

Ob ingratitude non esse supersedendum ab erogando.

Seneca libro pri. de beneficijs, capite primo. Nō est autē quod tardiores nos faciat, ad bene merendum, turba ingratorū. Nam primū ut (dixi) illā inertiam augemus, deinde ne deos quidem immortales ab hac tam effusa necessitate, sacrilegi, negligentisque eorū deterrent. Utūtur natura sua, & ipsos munerum suorū malos interpretes iuuant. Hos sequamur duces, quantum humana imbecillitas patitur. Demus beneficia, non fœneremur. Dignus est decipi, qui de recipiendo cogitauit, cū daret. At male cessit. Et liberi & coniuges sæpe fefellerunt, tamen & educamus & ducimus. Adeoque aduersus experimēta pertinaces sumus, ut bella uicti, & naufragi maria repetamus. Quanto magis permanere in dandis beneficijs decet, quæ si quis non dat quia non recipit, dedit, ut reciperet, bonamque ingratorum facit causam, quibus turpe est non reddere. Quā multi indigni luce sunt, & tamen eis dies oritur. Quam multi quod nati sunt quæruntur, tamen natura sobolem nouam gignit, ipsosque qui non fuisse mallēt, esse patitur. Hoc & magni animi, & boni proprium est non fructum beneficiorum sequi, sed ipsa, & post malos quoque bonum quærere. Quid magnifici erat multis prodesse si nemo deceperit? Tunc est uirtus dare beneficia, non utique reditura quorum à uiro egregio statim fructus perceptus est. Adeo quidem ista res fugare nos & pigriores ad rem pulcherrimam facere non debet. Ut

DE ELEEMOSYNA.

si spes mihi prædicatur gratum hominem reperiendi, malim non recipere beneficia, quam non dare. Quia qui non dat, uitium ingrati antecedit. Dicam quod sentio. Qui beneficium non reddit, non magis peccat, quam qui non dat citius.

Dissertatiuncula pro mendicitate.

Nunc accipite aduersariorum, & in his maxime Vuiccleuorū & horum sequatiū Amorum pugiones plus quā plumbeos, quibus mendicos & pauperes iugulare conantur. Scriptum est, inquit, Deut. capite 15. Omnino indigens & mendicus non erit inter uos. Quis porro tam cæcus ut non uideat? quis tam impudens ut neget, hoc non fuisse legis præceptum, sed promissum his qui legem illam seruarent ea conditione, ut legem mortis seruantibus solum temporale, ac præterea nullum responderet præmium. Quod genus est illud Amos nono: Apprehendet arator messorem. Ac illud item Esaiæ pri. Si audieritis me, bona terræ comedetis, aliaque confimilia eatenus implenda, quatenus in legē statuta non offenderent. Nimirum si dei mandata seruassent, non fuisset egens & mendicus inter eos. Verum quia subinde in legem deliquerunt, & quidē grauitur, Idcirco promissum amiserunt. Ne quis uisum est domino quotquot legem præuaricati essent, ut continuo egerent aut certe mendicaret, sed in pœnam peccati uoluit illos habere mendicos & egenos, quos bonis suis diminuendis pro sua quisque uirili sustentarent. Age uero, quid tandem peccauit Helias propheta, præco præterquā optimus,